

Sygn. akt XI W 1294/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Karolina Szczęsna, M. K., P. A.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 24 października 2017 roku, 7 grudnia 2017 roku i 23 stycznia 2018 roku w W.

sprawy przeciwko **R. S.**

synowi I. i M.

urodzonemu (...) w S.

obwinionemu o to, że:

1. w dniu 27 września 2016 roku ok. godz. 19:55 w W. przy skrzyżowaniu ulicy (...) z Rondo (...)’a, wbrew obowiązkowi, nie udzielił funkcjonariuszom Policji upoważnionym z mocy ustawy do legitymowania dokumentu tożsamości mimo, że posiadał go przy sobie,

tj. o wykroczenie z art. 65 § 2 kw,

2. w tym samym miejscu i czasie przechodził przez przejście dla pieszych, gdy sygnalizator S-5 nadawał sygnał czerwony,

tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 kw,

I. obwinionego R. S. uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu z punktu 1;

II. obwinionego R. S. – w granicach zarzutu z punktu 2 – uznaje za winnego tego, że w dniu 27 września 2016 roku ok. godz. 19:55 w W. na wysokości ul. (...)/R. de G.’a, przechodząc przez przejście dla pieszych, nie zastosował się do sygnału czerwonego nadawanego przez sygnalizator S-5, który to czyn kwalifikuje z art. 92 § 1 kw i za to na tej podstawie skazuje go, zaś na podstawie art. 92 § 1 kw, art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesiąt) złotych;

III. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 1294/17

UZASADNIENIE

R. S. został obwiniony o to, że:

1. w dniu w dniu 27 września 2016 roku około godziny 19:55 w W. przy skrzyżowaniu ulicy (...) z R. de G.'a, wbrew obowiązkowi,
nie udzielił funkcjonariuszom Policji, upoważnionym z mocy ustawy do legitymowania, dokumentu tożsamości, mimo że posiadał go przy sobie,

tj. o wykroczenie z art. 65 § 2 kw,

2. w tym samym miejscu i czasie przechodził przez przejście dla pieszych,
gdy sygnalizator S-5 nadawał sygnał czerwony,

tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 kw.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Obwiniony R. S. w dniu 27 września 2016 roku około godziny 19:55 w W. na wysokości ulicy (...)/R. de G.'a wszedł na przejście dla pieszych w czasie, gdy sygnalizator S-5 pokazywał dla jego kierunku ruchu czerwony sygnał świetlny.

Powyższe zaobserwowali funkcjonariusze Policji – M. S. i K. A., pełniący wówczas służbę w patrolu pieszym w okolicy wskazanego wyżej przejścia dla pieszych. Policjanci podjęli w stosunku do obwinionego interwencję.

W trakcie prowadzonych czynności policjanci poprosili go o podanie danych osobowych i okazanie dokumentu stwierdzającego jego tożsamość. Obwiniony wylegitymował się prawem jazdy.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

- częściowo wyjaśnienia obwinionego R. S. (k. 48);
- zeznania świadka M. S. (k. 49);
- zeznania świadka K. A. (k. 81-82);
- notatkę urzędową (k. 1);
- kopię notatników służbowych (k. 55-62).

Obwiniony R. S. nie przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów. Wyjaśnił, że wszedł na przejście, gdy sygnalizator wyświetlał dla jego kierunku ruchu światło zielone i dopiero w trakcie przechodzenia zmieniło się ono na czerwone. Odnośnie drugiego czynu wskazał że nie posiadał przy sobie dowodu osobistego ani paszportu, więc nie mógł ich okazać. Przedstawił zaś prawo jazdy, z którego policjanci spisali jego dane osobowe.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia złożone przez obwinionego R. S., w których zaprzecza on, aby popełnił wykroczenie z art. 92 § 1 kw, stanowią w ocenie Sądu rezultat przyjęcia przez obwinionego określonej linii obrony, zmierzającej do uniknięcia odpowiedzialności za zarzucane mu wykroczenie. W judykaturze wskazuje się, iż prawem obwinionego jest złożenie w sprawie takich wyjaśnień, jakie uznaje za najbardziej korzystne z punktu widzenia swojej obrony – może skutecznie realizować swoje uprawnienia procesowe (a Sąd zobowiązany jest interpretować je zgodnie z zasadą *in dubio pro reo*) do czasu, gdy nie popadnie w sprzeczność z obiektywnie ustalonymi w oparciu o przeprowadzone dowody faktami, wskazaniami wiedzy

i doświadczenia życiowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 28 stycznia 1998 r., II AKa 230/97, OSA z 1999 r., nr 11-12, poz. 89).

Wiarygodne są wyjaśnienia obwinionego, w których nie przyznał się do popełnienia czynu z art. 65 § 2 kw, twierdząc, iż na wezwanie funkcjonariuszy Policji okazał prawo jazdy. W tym zakresie wyjaśnienia obwinionego nie są sporne. Znajdują potwierdzenie w szczególności w treści notatki urzędowej (k. 1).

Wyjaśnienia obwinionego, w których zaprzecza on, że nie zastosował się do czerwonego sygnału świetlnego, są sprzeczne z zeznaniami świadków: M. S. (k. 49), K. A. (k. 81-82), które z kolei korelują z treścią notatki urzędowej (k. 1), a także zapisem notatnika służbowego (k. 55-62). Sąd dał wiarę zeznaniom wskazanych wyżej świadków - policjantów, podejmujących w stosunku do obwinionego interwencję w dniu 27 września 2016 roku. Świadców ci są funkcjonariuszami Policji – osobami obcymi w stosunku do obwinionego, nie mają żadnych powodów, aby obwinionego bezpodstawnie pomawiać. Świadców co prawda nie pamiętali na rozprawie wszystkich szczegółów zdarzenia, jednakże stan taki należy tłumaczyć wpływem czasu i znaczną liczbą podobnych interwencji. Świadek K. A. potwierdził treść notatki urzędowej i zapis notatnika służbowego, z których wynika, że obwiniony nie zastosował się do czerwonego sygnału świetlnego, nadawanego przez sygnalizator drogowy. Mimo, iż świadek nie potrafił opisać szczegółów zdarzenia, z jego zeznań jasno wynika, że gdyby obwiniony wszedł na przejście dla pieszych na świetle zielonym, to nie podejmowałby wówczas wobec niego interwencji. Zeznania drugiej biorącej udział w przedmiotowej interwencji funkcjonariuszki Policji – M. S. również potwierdziły, że fakt podjęcia interwencji wobec obwinionego wynikał z niezastosowania się przez niego do sygnalizacji świetlnej. W ocenie Sądu zeznania powyższych świadków są obiektywne, logiczne, jasne i zgodne z doświadczeniem życiowym. Jak już wyżej wskazano, zostały poparte dokumentacją w postaci notatki urzędowej z przeprowadzonej interwencji i zapisem notatnika służbowego.

Za wiarygodne Sąd uznał dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, które zostały ujawnione na podstawie art. 76 § 1 kpw. Dokumenty te zostały sporządzone przez kompetentne osoby w ramach wykonywanych przez nie czynności, a strony

w toku przewodu sądowego nie kwestionowały ich prawdziwości. Z pisma Zarządu Dróg Miejskich (k. 63-69) jasno wynika, że nie stwierdzono nieprawidłowości w działaniu sygnalizacji w przedmiotowym miejscu i czasie.

Rozpoznając pierwszy zarzut postawiony R. S. w sprawie niniejszej, Sąd nie znalazł podstaw, aby uznać, że popełnił on wykroczenie z art. 65 § 2 kw.

Wykroczenie z art. 65 § 2 kw popełnia ten, kto wbrew obowiązkowi nie udziela właściwemu organowi państwowemu lub instytucji, upoważnionej z mocy ustawy do legitymowania, wiadomości lub dokumentów co do m.in. zawodu i miejsca zatrudnienia. Prawo do legitymowania osób podczas kontroli drogowej daje policjantom przepis art. 129 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym. Obwiniony R. S. podczas interwencji na żądanie policjantów okazał im dokument prawa jazdy, na podstawie którego ustalono jego tożsamość. Oczywiście jest, że takim dokumentem nie musi być wyłącznie dowód osobisty.

Drugi z czynów przypisanych obwinionemu wyczerpał dyspozycję art. 92 § 1 kw.

Wykroczenie z art. 92 § 1 kw popełnia ten, kto, m.in. nie stosuje się do sygnału drogowego.

W okolicznościach sprawy niniejszej obwiniony nie zastosował się do sygnału drogowego i wszedł na przejście podczas nadawanego czerwonego sygnału świetlnego. Zgodnie z przepisem § 98 ust. 2 pkt 2 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 roku w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. z 2002 roku, Nr 170, poz. 1393, ze zm.) – czerwony sygnał świetlny nadawany przez sygnalizator S-5 oznacza zakaz wejścia pieszego na przejście. Jak wyżej wskazano, obwiniony nie zastosował się do tego sygnału drogowego i wszedł na jezdnię.

Kwalifikacja prawna czynu obwinionego nie budzi żadnej wątpliwości.

Zasadnym jest zatem twierdzenie, iż obwiniony jest sprawcą wykroczenia, a nie jedynie czynu zabronionego. Jego czyn jest bezprawny (narusza normę sankcjonowaną i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karalny (realizuje wszystkie znamiona czynu zabronionego i nie został popełniony w okolicznościach

wyłączających bezprawność), karygodny (jest czynem społecznie szkodliwym), jest to również czyn zawiniony przez obwinionego (popelniony w sytuacji, w której sprawca mógł postąpić zgodnie z nakazem zawartym w normie prawnej, nie zachodzi w stosunku do niego żadna z ustawowych lub pozaustawowych okoliczności wyłączających winę). Stopień zawinienia wyznaczają: rozpoznawalność sytuacji – zarówno w sferze faktycznej, jak i w płaszczyźnie jej prawnego wartościowania, możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego i podjęcie decyzji o postąpieniu zgodnie z nakazem prawa oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem. Ocena tych okoliczności prowadzi do wniosku, iż obwinionemu można postawić zarzut, że w czasie swojego bezprawnego, karalnego i społecznie szkodliwego czynu nie dał posłuchu normie prawnej.

Odnosnie wymiaru kary i pozostałych rozstrzygnięć

Wymierzając karę obwinionemu R. S., Sąd kierował się ustawowy dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 § 1 i 2 kw.

W przekonaniu Sądu orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionego, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy. Stopień społecznej szkodliwości czynu nie był znaczny. Zdaniem Sądu charakter i okoliczności czynu, pozwalają przypuszczać, że zastosowanie kary grzywny w orzeczonej wysokości będzie wystarczające do wdrożenia obwinionego do poszanowania prawa. Zdaniem Sądu kara w orzeczonej postaci będzie wystarczająca, aby uzmysłowić obwinionemu naganność jego czynu. Wymierzając karę obwinionemu, Sąd miał równocześnie na uwadze okoliczności wymienione w art. 33 § 2 kw - właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionego, jego stosunki rodzinne, ustabilizowany tryb życia przed popełnieniem wykroczeń. Obwiniony nie był karany za wykroczenia drogowe – k. 42 i przestępstwa – k. 41.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż orzeczona wobec obwinionego kara grzywny w wysokości 50 zł jest sprawiedliwa. Sąd, wymierzając obwinionemu karę grzywny w takim wymiarze, mając na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec obwinionego, miał także na względzie, aby kara była sprawiedliwa w odbiorze społecznym i zrealizowała cele prewencji ogólnej.

Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 30 zł, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych oraz koszty postępowania w kwocie 100 zł, tj. zryczałtowane wydatki postępowania - 100 złotych, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia.